

מסייה דה פורסוניאק

מאת מולייר

לאה גלפנשטיין

שחר רוז

גדמי אלפסי

נעמה ארמון

"זו מלאכה מוזרה, לגרום לאנשים הגונים לצחוק"
מולייר
מתוך "בית ספר לנשים"

ראינה: אורינה שפי

ראיון עם במאי ההצגה, שי פיטובסקי

זו קופסת הפתעות, משהו ילדי, כמו התעלול שעושים לפורסוניאק. הוספת דמות המספרת מאפשרת פנייה ישירה לקהל. המודעות לקהל אופיינית ל'קומדיה דל ארטה'. השחקן מסתכל לקהל בעיניים גם כשהוא מדבר לדמות אחרת. העיגול על הבמה מסמל את כיכר העיר, או גבולות העולם שבו הסיפור מתרחש. מעצבת התלבושות, כנרת טופז, שילבה בין גורות תקופתיות לבדים וצבעוניות מודרניים. כל המשתתפים לבושים בגטקס בסיסי וחלק עליון, לסמל את זה שכולם להקה אחת, יצאו מאותו בית יוצר. יש בהצגה דגש על קבוצתיות, כולם שותפים לתעלול.

התרגום נתן צבע פיוטי להצגה. למרות שהמעשים אכזריים, הצבע הכללי שאלתרמן נתן הוא פיוטי וקסום. השירים משלבים מילים בארמית הציבו התמודדות מעניינת ולא קלה בפני הילית רוזנטל, שיצרה את המוסיקה, והפסנתרן רועי כפרי.

מה מייחד את עבודת הקבוצה שלך מבחינת דרכי עבודה וסגנון ההצגות שלכם ואיך המחזה של מולייר מצא את ביטוי בתוך הסגנון הזה? אני חושב שבוכות מולייר קיבלנו שיעור ביסודות התיאטרון. לפעמים אנחנו רוצים להתעסק בדברים עשויים ושוכחים שלפני מאות שנים אנשים התעסקו בדברים דומים. ה'קומדיה דל ארטה' מכשירה שחקנים לעבוד עם הגוף, מכריחה אותם לפתח את הכישרים הפיזיים והקוליים שלהם. במקום לנסות לקרב את החומרים אלינו, אנחנו אוהבים לחקור עולמות אחרים - אם זה העולם של גוגול וסנט פטרבורג, ואם זה העולם של מולייר וה'קומדיה דל ארטה'. בתהליך העבודה, אנחנו מתיירים במשך כמה חודשים בעולם אחר ואחר כך באים לקהל לשתף אותו במה שגילינו, ובעצם מומינים אותו להיות תייר בעולם שלנו. הקהל בעצם קונה כרטיס לעולם אחר, ובגלל זה העולם צריך להיות מאוד ספציפי. לפעמים קשה לקהל להתחבר דווקא להצגות שהן ריאליסטיות, וקל לו יותר להאמין דווקא כשלוקחים אותו למקום אחר.

ההפקה הקודמת של קבוצת צעירי "הבימה", הייתה עיבוד בימתי ל"חוטם" מאת גוגול - סאטירה חברתית ששמה ללעג פערים חברתיים והתנשאות מעמדית. האם אתה רואה ב"מסייה דה פורסוניאק" המשך מגמה של עיסוק בתכנים ביקורתיים-סאטיריים? אני אוהב את הפראות של "מסייה דה פורסוניאק" וגם את הרעיון של עיר של מנוולים שמתעללת בור, זה באמת כמו ב"חוטם". ב"חוטם" מדובר בעיר של אדישים ואטומים וב"פורסוניאק" בעיר של נוכלים ושואני זרים. מעניין שגם אחרי שפורסוניאק מוותר על השירוק הם ממשיכים להתעלל בו, הם נהנים מזה. הקהל לא יודע עם מי להדהות - עם זוג האוהבים או עם פורסוניאק, זה התחבר לי לישראליות. גם אנחנו הישראלים תחמנים וקשה לנו עם זרים. גרמי אלפסי (בתפקיד פורסוניאק) הוא צרפתי, וגם זה עוזר לשקף את הורות של הדמות.

באיזו מידה השפיעה הקומדיה דל ארטה על הבימוי והמשחק בהצגה? מולייר שאב את ההשראה מה'קומדיה דל ארטה'. ב"מסייה דה פורסוניאק" כל דמות מבוססת על טיפוס אחר מה'קומדיה דל ארטה'. חקרנו את הטיפוסים דרך עבודה עם מסכות. חקרנו גם את העלילות האופייניות של הקומדיה ודרכן את האופי של הדמויות, המחוות, הלאצי (קטעי הומור פיזי בסגנון הסלפסטיק ששולבו בקומדיה). בכל דמות קיים פער בין החיצונית לפנימית. למשל, הדמות של פורסוניאק מושתתת על קפיטנו, החייל הרברן שמשוייץ בכסף ובשולת המפוארת שלו, אבל בפנים הוא פחדן שמנסה להסתיר את הורות והחולשה שלו על ידי הפגנת כוח. פנטלון, דמות האבא במחזה, ערמומי ושולט במסחר מצד אחד, ומצד שני הבת שלו מצליחה לשטות בו.

מה עומד ביסוד עיצוב התפאורה והתלבושות? הפכנו את המחזה לתיאטרון סיפור על ידי ההוספה של דמות המספרת. המספרת מפעילה את הקופסה לאורך ההצגה ומהקופסה גם יוצאים האבירים והדמויות. זה מתחבר ל'קומדיה דל ארטה' - תיאטרון נודד, הכל יוצא מקופסה ונכנס לקופסה.

מהו בעיניך הערך המוסף של עיסוק באמירה חברתית השאולה מתקופה ומתרבות אחרת? בהתחלה חשבתי לעבד את "פורסוניאק" למשהו עכשווי, תל אביבי, אבל זה היה

האם אתה מוצא דמיון בכתיבתם של שני הענקים האלה - גוגול ומולייר? שניהם עוסקים באדונים ומשרתים וברצון להתקדם קומה. גוגול יותר סוויאליסטי. למולייר הייתה ביקורת ישירה על הנובורישים מהפרובינציה. גם אצל גוגול וגם אצל מולייר, כולם נוכלים וכולם נלעגים. אף אחד לא יוצא נקי.

מסייה דה פורסוניאק

מאת מולייר

תרגום: נתן אלתרמן

עיבוד ובימוי: שי פיטובסקי

תנועה: שרון גל

תפאורה: נאווה שטר

תלבושות: כנרת טופז

מוסיקה: הילית רוזנטל ורועי כפרי

תאורה: זיו וולושין

משתתפים:

מסייה דה פורוסוניאק: גרמי אלפסי

סבריאגני: הראל מוראד

ז'ולי/רופא: לאה גלפנשטיין

נרין/רופא: נעמה ארמון

ארסט: יובל שלומביץ'

אורונט/רוקה: שחר רו

פסנתר: רועי כפרי

הדרכת דיבור: דן ענבר

הדרכת פיתוח קול: יהלי תורן

מנהלת הפקה: דקלה פרבר

עוזרת במאי: שרון גל

מנהל במה: מנחם ואחזון

תפעול תאורה: שלמה יחזקאל

תפעול סאונד: שלומי שיטרית

תפעול אבורים ותלבושות:

מיכל רואף, מינה בן לולו/אפרת כהן

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון

תחקיר וכתיבה: אוריאלנה שפי

צילום: גיראר אלון

עיצוב תכניה: הדיס צוקרמן

הפקת תכניה: מקאן ארייקסון

הצגה ראשונה: 5 בדצמבר 2010

אילם חזן, צוותא

משך ההצגה: שעה ורבע, ללא הפסקה

תודות: לילך יוסיפון, סמינר הקיבוצים,

איציק ויינגרטן

מולייר ז'אן-בטיסט פוקלן, 1622-1673

מולייר נולד בשם ז'אן-בטיסט פוקלן בפריז בשנת 1622. אביו היה אחד הממונים על הריהוט והריפוד בארמון המלכות של לואי ה-14. אמו של מולייר מתה בהיותו בן עשר. כבר כילד העדיף מולייר ללעוג למעמד האצולה מאשר להתרועע עמו, ונהנה להביך את הוריו בחיקוייו המשעשעים. מולייר קיבל חינוך נוקשה בבית הספר של המסדר הישועי שבפריז, והמשיך ללימודי משפטים בעיר אורליאן. בשנת 1643, בגיל 21, זנח את מעמדו החברתי ואת תוכניות משפחתו לעתידו המקצועי, והחליט להקדיש את עצמו לתיאטרון.

בקיץ 1643 הקים מולייר את "התיאטרון המהולל" (Illustre Théâtre) עם השחקנית מדלן ב'ור. באותה תקופה גם שינה את שמו למולייר, כנראה כדי לא להרוס את שמו הטוב של אביו שהתבייש בכנו השחקן. מולייר וחבריו ללהקה ערכו את הצגת הבכורה שלהם במגרש טניס.

למרות התלהבותם הרבה, הם היו חסרי ניסיון והצגותיהם הראשונות נהלו כישלון חרוץ. לאחר זמן קצר התברר כי אין בכוחו של התיאטרון החדש להתחרות עם הלהקות המנוסות ששהו אז בפריז. "התיאטרון המהולל" נסגר ומולייר נאסר בגנין חובות, עד שאביו נחלץ לעזרתו. אולם, להקת מולייר-ב'ור המשיכה להתקיים ובשנת 1645 יצאה למסע הופעות ברהבי צרפת במשך 13 שנה.

ב-1653 פגש מולייר בנסיך מקונטי (שהיה מושל חבל לאנגדוק שבדרום צרפת), שהפך לפטרונו. להקתו זכתה בתואר הנכבד "שחקני הנסיך דה-קונטי" ובמשכורת קבועה מהנסיך. בשנת 1658 הציג מולייר בפני המלך לואי ה-14 את מחזהו המבדח "האוהב המאוכזב" ואת הטרגדיה "ניקומד" של פייר קורניי. מולייר כבש את לבו של המלך, שהחליט להעניק לו את חסותו. מולייר זכה לתהילה בעקבות הצגת הקומדיה "הענוגות הנלעגות" שהוצגה לראשונה בתיאטרון "לו פטי-ב'ורבון" בנובמבר 1659. מולייר עצמו גילם את המרקוזי דה-מסקרי (מהמילה מסכה), דמות של משרת בתחפושת. תפקיד זה כה זוהה עם מולייר עד שרבים כינו אותו בשם "מסקריי". זמן לא רב לאחר מכן זכה מולייר בתיאטרון משלו, והתחרה בהצלחתו של ירידו המחזאי ז'אן רסין.

בשנת 1662 נשא לאישה את ארמנד ב'ור בת ה-20, ככל הנראה בתה הלא חוקית של מדלן ב'ור. המחזה "בית ספר לנשים" שעלה באותה שנה, נחשב בעיני רבים לראשון מבין יצירות המופת שלו. בשנת 1664 הועלה המחזה "טרטיף", מחזה שקומם את אנשי הדת ונאסר להציגו בפני הציבור, אך הוצג בפני המלך ואנשי חצרו בארמון המלכות. במחזותיו לעג מולייר לאיכרים הערמומיים ולבורגנים היהירים, אך נזהר מאוד שלא לתקוף את מוסד המלוכה. בנו הראשון של מולייר, לואי, נולד ב-1664 ומת בסוף אותה שנה. המלך לואי ה-14 היה סנדקו של התינוק. באותה שנה חלה מולייר בשחפת. למרות מחלתו המשיך מולייר לעבוד במרץ - כתב מחזות, ביים, וכמעט תמיד שמר את התפקיד הראשי בהצגותיו לעצמו. בתקופה זו יצר את מרבית יצירותיו החשובות. בשנת 1666 הועלה על הבמה המחזה "שונא הבריות", ובשנת 1668 "הקמצן". בשנת 1669 בוטל האיסור על הצגת המחזה "טרטיף", מה שהיווה ניצחון של מולייר על רודפיו. בשנת 1672 נפטרה מדלן ב'ור, השחקנית הוותיקה של מולייר.

מולייר התמוטט על הבמה ב-17 בפברואר 1673 בעת ששיחק בתפקיד החולה במחזהו האחרון - "החולה המדומה". הוא נלקח לביתו ושם נפטר באותו יום. שלטונות הכנסייה סירבו לערוך לו הלוויה דתית, והוא נקבר בלילה בנוכחותם של מאות אנשים. לבסוף, אחרי שאשתו של מולייר שכנעה את המלך לקבור את בעלה בכבוד, הוא נקבר כראוי. מצבה הוקמה לזכרו בבית קברות בפריז, ועם זאת, רבים מאמינים שמקום קבורתו האמיתי אינו ידוע.

ה'קומדיה דל-ארטה' רבים ממחזותיו של מולייר הושפעו מאוד מן ה'קומדיה דל ארטה', סוג של דרמה מאולתרת שהתבססה על התיאטרון הרומאי העתיק האַטְלָן, בו אופיינו הדמויות הטיפוסיות על ידי מסכות אופי. הקומדיה דל ארטה נפוצה באיטליה החל מהמאה ה-14, ושיאה בתקופת הרנסנס (המאות ה-16 וה-17). פירוש המילה arte באיטלקית של ימי-הביניים והרנסאנס הוא "עיסוק" או "מלאכה".

השחקנים הם לב לבה של ה'קומדיה דל-ארטה' ומאחר שהמשחק התבסס על אילתור, נדרשה מהם מיומנות גבוהה. השחקנים אלתרו את דבריהם במהלך ההצגה תוך התבססות על סכמה עלילתית קבועה וכמה דמויות ארכיטיפיות. עלילות ה'קומדיה דל-ארטה' עסקו בעיקר בתסבוכות רומנטיות או בזוימות מהוכמות שמטרתן השגת ממון או הונאת שוטה כלשהו. בין הדמויות העיקריות שאכלסו את ה'קומדיה דל ארטה' ניתן למנות את המשרתים ארלקינו ושותפתו קולומבינה הערמומית, פנטלונה העשיר והקמצן, אל דוטורה המאזיב המודקן והפטפטן, אל קפיטנו החייל שמעמיד פני אמיץ, בריגלה הנבל, מולצ'ינלה הערמומי ופדרולינו התמים שקל להונותו. זוג האוהבים אשר במרכז העלילה היו בדרך כלל פלורידנדו ואיזבלה. ה'קומדיה דל-ארטה' שילבה מוטיבים שונים ומגוונים מתקופות רבות בהיסטוריה, החל ברומא העתיקה וכלה בקרנבל המסכות של ונציה. לכל אחת מהדמויות הטיפוסיות הותאמו מסכה ותלבושת האופייניות לה. במהלך זמן קיומה של ה'קומדיה דל-ארטה' התגבשה סביב כל מסכה פרטואר של ביטויים טיפוסיים, גידופים, מנוולוגים ומחזות גופניות אשר הלמו את התפקיד ושימשו את השחקן בעת האילתור. ה'קומדיה דל-ארטה' שנהנתה מפופולאריות רבה באירופה של ימי הרנסאנס השפיעה עמוקות על מחזאים רבים, ובראשם מולייר.

מאפייני הדמויות עפ"י ה'קומדיה דל-ארטה'

ארסט - ארלקינו

משרת כור ונאיבי שעושה כל מאמץ להיות מתחכם, ותמיד מוכן להסתבך כמעשה מרמה. דרמטי ואגרטי, גולמני באופן חנינ.

נרין המשרתת - קולומבינה

משרתת שנונה וחרפיה, שתמיד לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. משתה את שלה. יוצאת בשלום ובחן מכל תסבוכת. אשת העולם הגדול שמבכה את החיים יותר מהמלומדים ומהפילוסופים.

ז'ולי - איזבלה

צעירה יפה ומטופחת, עצמאית, עקשנית ובעלת כוח רצון, אוהבת את כן-זונה בתשוקה רבה ולעיתים במרוק.

יוצרי ההצגה:

שי פיטובסקי (עיבוד ובימוי) בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה "סמינר הקיבוצים" במסלול בימוי, בוגר ביה"ס לכתיבת דרמה, בוגר ביה"ס לקופרייטינג (תרגו גרנות). שחקן בתיאטרון אקו-פלייבק, מורה למשחק ובימוי. בין עבודותיו: "גרינץ'" - כתיבה ובימוי (תיאטרון ערבי עברי בשיתוף הסמינר).

"זה כמו להרוס רק הפוך" - כתיבה ובימוי (פסטיבל עכו 2007, תמונע), זוכת צל"ש. "ביאטריצה" - עיבוד ובימוי (סמינר הקיבוצים בשיתוף צוותא). "התקלה"- עיבוד ובימוי, זוכת פרס הפרינג' להצגת השנה 2008 וכן עבוד בימוי ועיצוב תלבושות (צוותא בשיתוף סמינר הקיבוצים). "הרפתקה בקרקס" - עיבוד ובימוי (פסטיבל חיפה להצגות ילדים בשיתוף תיאטרון אורנה פורת) - זוכת פרס התפאורה. "החוטם" - עיבוד ובימוי (קביצת צעירי הבימה).

נאווה שטר (עיצוב תפאורה) בוגרת אוניברסיטת תל-אביב בתחום התיאטרון והפסיכולוגיה 1981. בוגרת לימודי עיצוב במה בביה"ס לאמנויות הבמה שבמכללת סמינר הקיבוצים 2006. בין עבודותיה: "כתת יורים", "מתחם התפודים", (זוכת צל"ש על עיצוב התלבושות בפסטיבל עכו 2008), "פשוטה", "היטלר הרובוט והסכין", "החוטם".

כנרת טופז (עיצוב תלבושות) בוגרת ביה"ס לעיצוב במה במכללת סמינר הקיבוצים. עיצוב במה: "היום סינמה" ו"מינוס 24", סמינר הקיבוצים. עיצוב תלבושות: "הרפתקה בקרקס", "חלום ליל קיץ" (תמונע), "התקלה", "קילת הברבור השחור", "החוטם". זוכת פרס "קיפוד הזהב" 2008 על עיצוב תלבושות.

שרון גל (כוריאוגרפיה) כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת סמינר הקיבוצים. כוריאוגרפיה להצגות: "ביאטריצה", "הרפתקה בקרקס", "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון 2009 לכוריאוגרפיה על עבודתה זו).

הילית רוזנטל (מוסיקה) מלחינה ומבצעת. בעלת תואר ראשון באקדמיה למוסיקה ת"א. בוגרת Muzik במסלול יצירה. הלחינה מוסיקה מקורית להצגות "לה מריפוטה", "ביאטריצה", "החוטם". מנגנת ומפעילה אפקטים לייב בהצגה "טרנזיקלה".

זיו וולושין (עיצוב תאורה) בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון - תעודת הוראה, התמחות בבימוי ועיצוב תאורה. מעצב הבית בתיאטרון הערבי-עברי, יפו ותיאטרון נוצר. בין עבודותיו: "בית הרחות" (פסטיבל רומא 2003), "אבות ובנות" (ת' ערבי-עברי ביפו, פסטיבל ישראל, פסטיבל ביטום 2003), "אח אה בום טראה" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003), "טולי בלבול" (דנה דברין), "אישה בחולות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2006), "ארץ בושת" תיאטרון נוצר, "פשוטה" (תיאטרונטו 2007), "נשים זרות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2007), "פטר והואב" "הצמיד של אופיה" (אורנה פורת 2009) "אלף לילה ולילה" ("הבימה" בשיתוף ת' ערבי-עברי ביפו 2009) "סיפורי גילגמש" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2009), "החוטם" ("הבימה" 2009).

אורונט - פנמלון

אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

אורונט - פנמלון
אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

נעמה ארמון, נרין/רופא, בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (בעלת הבית), "עניין של גברים" (מרתח). ב"הבימה": "החוטם" (איוון (משרת), פרסקובה אוטיפובנה (אשת הגלב), פקיד), "השוטר אוולאי", "פוסט טראומה".

לאה גלפנשטיין, ז'ולי/רופא, בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (ביאטריצה), "בתולים" (מיח), "התקלה" (פילא). ב"הבימה": "החוטם" (אף, שוער, נערת המפקד, ילד, פקיד), "מישהו ימות בסוף", "השוטר אוולאי", "פוסט טראומה".

הראל מורד, סבריאגני, בוגר ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2006. בין תפקידיו: "התקלה", "רומיאו ויוליה", "הרפתקה בקרקס" ומופע בידור פיזי מקורי. ב"הבימה": "החוטם" (יאריגין (חברו של קובליוב), רופא, רכב, עיתונאי, פקיד). תסריטאי עצמאי וכותב תכנים טלוויזיוניים, "השוטר אוולאי".

שחר רו, אורונט/רוקה, בוגר בית-צבי 2008 וזוכה מלגת צבי קליר על הצטיינות בלימודים. ב"הבימה": "בראבו", "שרים 90", "הוקמום והמטאטא", "אילתוריינה", "החוטם" (שוטר, עיתונאי, פקיד), "מסילה לדמשק".

יובל שלומביץ', ארסט, בוגר ביה"ס למשחק של מכללת סמינר הקיבוצים. היה שחקן יוצר בתיאטרון הפרינג' החיפאי. בין תפקידיו: "התקלה" (קומר), "הרפתקה בקרקס". ב"הבימה": "החוטם" (ניקולאי יאקובליבין- הגלב, מפקח המשטרה, פקיד), "השוטר אוולאי".

רופא - דוטורה

מומחה שמדבר הרבה שמויות. נרגזן יותר נפוח, מלא בתחושת השיבות עצמית. דיבורו מלא בשיבושי מילים.

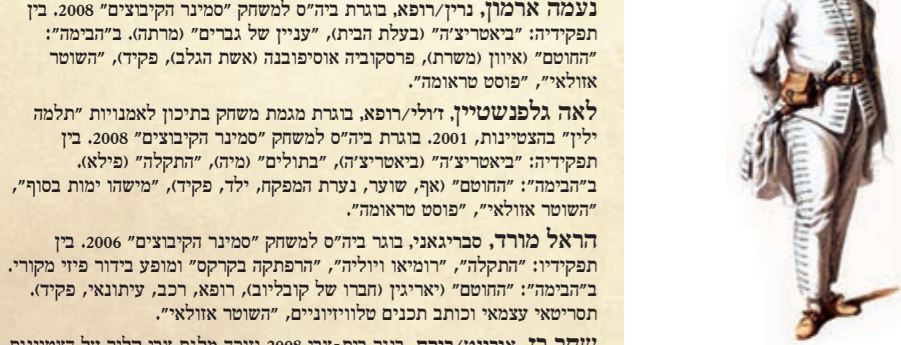
חמן ואדיש לרגשות הזולת.

אורונט - פנמלון

אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

אורונט - פנמלון
אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

סבריאני - בריגלה

מיפוס צבעוני, שקרן, מוחזן באופן מוגזם, לעיתים רודף נשים ואלים. מנויע אחרים לפעולה באמצעות תככים ומזימות. זוכה בריווח כתוצאה משיסוי דמות אחת באחרת.

רופא - דוטורה

מומחה שמדבר הרבה שמויות. נרגזן יותר נפוח, מלא בתחושת השיבות עצמית. דיבורו מלא בשיבושי מילים.

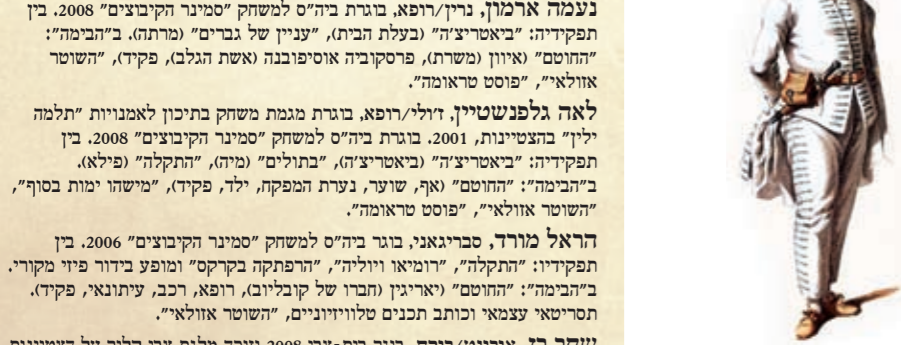
חמן ואדיש לרגשות הזולת.

אורונט - פנמלון

אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

אורונט - פנמלון
אוהב כסף חושב שאפשר לסחור בכל דבר. תמיד מעוניין להשיא את בתו לאיש עשיר ולחימונע ממתן נדוניה. כשמשוה לא הולך בדרך שלו הוא מנוב בקיצוניות, בועם ובעריצות.

סבריאני - בריגלה

מיפוס צבעוני, שקרן, מוחזן באופן מוגזם, לעיתים רודף נשים ואלים. מנויע אחרים לפעולה באמצעות תככים ומזימות. זוכה בריווח כתוצאה משיסוי דמות אחת באחרת.